

Cerbul la fântână

Gheorghe Asachi

Într-o fântână limpidă,
La codru, pe la munte,
Văzându-și cerbul coarnele
Ce-i se-nalță pe frunte,

Lăuda podoaba gemene,
Dar bănuț-au foarte
Cum și picioare-asemene
Nu-i dă nedreapta soarte,

Zicând Ramosul creștetul,
Mândria frunții mele,
Chiar ca copacii codrului
Se nalță către stele

Aleu, cum și picioarele
N-au formă, nici tărie,
Că ele chiar ca fusele
Sunt fără-analogie

Dar când așa se critică,
Răsună-n jur tufarii,
Din care fără tropote
Ies sprintenei ogarii

Cerbul de spaimă tremură
C-un salt la fugă împunge
Și din câmpină repede
Între tufari ajunge

Urâte mădulările
L-ar fi putut s-ajute,
De nu-i era de piedică
Podoabele cornute

Cerbul în dese ramuri
Intrând, abia s-aburcă,
Căci laudate-i coarnele
La trecere-l încurcă

Dar când ogarul dinte
Încruntă-n șold, sărmanul
Cerbul odoru-și blastă

Ce-i crește pe tot anul!

Decât folosul, multe ori
Deșertăciunea place,
Care apoi de-a pururea
În daune se preface.